Ч. 202 Середа 8 (20) вересня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Выимковый станъ въ Празѣ.

Въ виду заведеного въ Празѣ стану выимкового цѣкава рѣчь знати, що думають теперь робити проводирѣ Молодочехôвъ, що думає робити староческа партія и якъ оцѣнює ситуацію ческа праса. Мы вже доносили, що молодоческі послы зôбрали ся були на нараду, але комісаръ правительственный розвязавъ опôсля се зôбранє. Що остаточно послы ухвалили, не знати; але розôйшла ся була чутка, що они постановили запротестувати въ Радѣ державнôй противъ заведеня стану выимкового а вôдтакъ выступити зъ неи. Староческа Politik уважає сей крокъ за хибный и каже такъ: Въ интересѣ нашого народу мусѣли бы мы дуже сожалѣти надъ подôбнымъ постановленємъ, бо пасивне становище було бы теперь менше вôдповѣдне якъ коли небудь. Надъ нашою вôтчиною збирають ся хмары; побôчь застановленя деякихъ свободъ конституційныхъ стоить на порядку дневнôмъ найблизшои сесіѣ парляментарнои такожь и повеля трутнôвска, маюча на цѣли нове зменшенє правъ Сойму и внесенє шкôльне заповѣдженє Пленеромъ въ Хебѣ. Отже хто має репрезентувати права нашого народу, хто має теперь пôдняти ся обороны противъ послѣдныхъ новыхъ замаховъ, наколи тутъ въ наслѣдокъ стану выимкового не може нестись свобода слова, наколи нема трибуны, зъ котрои можна бы атаки вôдбивати? Єсть она лишь въ парляментѣ; тамъ мусять репрезентанты ческого народу вытревати ажь до кôнця, щобы бороти ся о права и интересы народу, та все робити зô своєѣ стороны, що лишь середъ даныхъ обставинъ можна зробити. Ситуація звертає ся що разъ острѣйше противъ насъ; нѣмецко-ліберальна партія уважає вже за певну нѣмецко-польску бôльшôсть, въ котрôй бы Нѣмцѣ рядили а Поляки робили до того музику. — Въ такôмъ станѣ не можна утѣкати зъ поля, треба вытревати и ажь до послѣдного вôддыху въ оборонѣ загроженого интересу ческого народу.

На пытанє, чи теперь выступить на політичну арену староч ска партія, заявляє Hlas Naroda, що староческа партія не хоче выхôсновувати теперѣшну ситуацію для себе и длятого вôдступила вôдъ гадки скликуваня зборôвъ мужѣвъ довѣрія и староческихъ сторонникôвъ, якѝ мали вôдбути ся въ найблизшôмъ часѣ. Въ недалекôй будучности побачимо и такъ поворотъ до староческои политики, безъ взгляду на то, якѝ люде той зворотъ переведуть.

Čas, орґанъ реалістôвъ, що стоять пôдъ проводомъ пос. Масаржіка, а противъ котрыхъ Молодочехи въ послѣдныхъ часахъ стали такожь вести борбу, кпить собѣ зъ верховодячихъ политикôвъ въ молодоческôмъ таборѣ, котрѝ нѣчого не предвидѣли и дали ся заскочити подѣямъ. Чуємо и видимо — каже згадана ґазета — що въ кермованю теперѣшною ческою політикою нема нѣякого пляну. Пôдчасъ двомѣсячного пользованя на реалістôвъ доспѣвъ выимковый станъ а тутъ говорять, що подôбна политика єсть достойна ческого народу. Čas заявляє коротко: „Мы въ пунктаціяхъ угодовыхъ не добачили нѣколи „гробу" народу, якъ иншѝ и мы не стратимо рôвноваги въ теперѣшнôй хвили. Теперѣшна пора єсть порою мужества, не такъ противъ Вѣдня, якъ радше противъ тутешнои шарлятанеріѣ.

Зъ Праги доносять, що 70 радныхъ мѣста внесло письменну просьбу до бурмістра о скликанє надзвычайного засѣданя рады громадскои, щобы нарадити ся на нѣмъ надъ станомъ выимковымъ. Такожь мають вôдбувати ся нарады ческихъ послôвъ до Сойму и Рады державнои.

Про демонстраціи въ Чехахъ доносять: Дня 16 с. м. вôдходивъ зъ Праги тамошный полкъ пѣхоты им. короля Гумберта ч. 28 до свого нового ґарнізону въ Лінцу. Поліція догадувала ся, що настануть якѝсь демонстраціи и предприняла всякѝ средства осторожности. Вже передъ 10 год. рано ходили по мѣстѣ патролѣ поліційнѝ зъ наложеными на карабіны баґнетами, а по полудни сильный вôддѣлъ поліціѣ и 80 жандармôвъ обсадило дворець зелѣзницѣ Францъ Йосифа та припираючѝ до него улицѣ. О 1 год. по полудни выйшовъ згаданый полкъ зъ касарнѣ и при звукахъ музики переходивъ улицями на дворець. Вже коли войско почало выходити зъ касарнѣ зôбрало ся було на улицяхъ множество народу и середъ окликôвъ Na zdar! и Slava! машерували всѣ передъ войскомъ. По дорозѣ зросла товпа до силы 10.000 людей. При скрутѣ улицѣ Вячеслава на Паркаву здержали поліція и жандармерія товпу, котра дôставши ся помежи театръ нѣмецкій а будынокъ музею почала зневажати поліцію. При помочи жандармеріѣ, удало ся остаточно розôгнати товпу, при чôмъ арештовано кôльканайцять демонстрантôвъ. Подôбнѝ демонстраціи проявили ся и на Смѣховѣ, де особливо робôтники дразнили поліцію окликами: Кукурѣку!"

Въ кôлькохъ сторонахъ мѣста замастивъ хтось цѣсарскѝ орлы на скринкахъ почтовыхъ

---

3)

КАЗКА

о Иванѣ-дурацѣ и єго двохъ братяхъ: Семенѣ-воинѣ и Тарасѣ-череванѣ и нѣмôй сестрѣ Маланѣ и о старôмъ чортѣ и трьохъ чортикахъ.

Написавъ Л. Толстой.

(Дальше).

VII.

Довѣдавъ ся на другій день про тѝ дѣла старшій братъ, Семенъ-воинъ, — приходить до Ивана.

— Вôдкрый менѣ, каже, звôдки ты привѣвъ воякôвъ и де ихъ сховавъ.

— А на що, каже, тобѣ?

— Якъ на що? Зъ вояками все можна зробити. Можна собѣ царство добути.

Здивувавъ ся Иванъ. — Ну, каже, чомужъ ты того давнѣйше не сказавъ? Я тобѣ нароблю, кôлько хочешь. Зъ дѣвкою разомъ назбирали мы ихъ богато. Повѣвъ Иванъ брата въ стодолу и каже: — Уважай, я буду ихъ робити, а ты вôдводи, а то, коли бы прийшло ся ихъ кормити, то они за оденъ день зжерли бы цѣле село. Прирѣкъ Семенъ-воинъ далеко воякôвъ завести, и зачавъ Иванъ ихъ робити. Стукне по тоцѣ снопомъ — одна компанія; стукне другимъ — друга; — наробивъ ихъ стôлько, що все поле вкрыли.

— Щожь, досыть, чи нѣ?

— Зрадувавъ ся Семенъ и каже: — Досыть. Спаси бô тобѣ, Иване.

— То-то, каже! Коли тобѣ ще треба, ты приходи, я ще нароблю. Соломы нинѣ богато.

Сейчасъ розпорядивъ ся Семенъ-воинъ войскомъ, зôбравъ ихъ якъ треба и пôшовъ воювати.

Ледви пôшовъ собѣ Семенъ-воинъ, приходить Тарасъ-черевань — такожь дôзнавъ ся про вчерашне дѣло — ставъ брата просити:

— Вôдкрый менѣ, звôдки ты золотѝ грошѣ берешь? Якъ бы у мене були вôльнѝ грошѣ, я бы до тыхъ грошей зô всего свѣта грошѣ зôбравъ.

Здивувавъ ся Иванъ. — Ну! Було менѣ, каже, давнѣйше сказати. Я тобѣ натру, скôлько схочешь.

Врадувавъ ся братъ: — Дай менѣ хочь три мѣшки.

— Ну щожь, каже, пôдемо въ лѣсъ, а ты коня запряжи, бо не двигнешь.

Поѣхали въ лѣсъ — ставъ Иванъ зъ дуба листє терти. Насыпавъ купу велику.

— Буде, чи ще мало?

Врадувавъ ся Тарасъ: — На теперь буде, каже. Спасибô, Иване.

— То-то! — каже. Коли тобѣ ще треба, приходи, я натру ще, — листя много осталося. Набравъ Тарасъ-черевань цѣлый вôзъ грошей и поѣхавъ торгувати.

Вôдѣхали оба браты. И ставъ Семенъ-воювати, а Тарасъ — торгувати. И завоювавъ собѣ Семенъ-воинъ царство, а Тарасъ-черевань наторгувавъ велику купу грошей.

Зôйшли ся братя разомъ и каже оденъ другому: звôдки у Семена вояки, а въ Тараса — грошѣ.

Семенъ-воинъ каже братови: — Я, каже, царство завоювавъ собѣ и менѣ добре жити, тôлько менѣ грошей не стає — войско живити.

А Тарасъ-черевань каже: — А я, каже, надбавъ грошей цѣлу гору, тôлько одна, каже, бѣда: нема кому стеречи.

А Семенъ-воинъ на те: — Ходѣмъ, каже, до брата, я велю єму наробити ще воякôвъ — тобѣ дамъ стеречи твои грошѣ, а ты кажи менѣ натерти грошей, щобы було чимъ воякôвъ кормити.

И поѣхали до Ивана. Приѣзджають до Ивана. — Семенъ и каже: — Мало менѣ, брате, моихъ воякôвъ, нароби менѣ, каже, ще бôльше, хоть двѣ копы перероби.

Похитавъ Иванъ головою: — Годѣ, каже, не нароблю тобѣ бôльше воякôвъ.

— Якъ то, каже, атже ты обѣцявъ!

— Обѣцявъ, каже, та не зроблю бôльше.

— Та чомужь ты, дурню, не зробишь!

— А тому не зроблю, бо твои вояки чоловѣка забили на смерть. Не дамъ бôльше. Такъ и вперъ ся, не робивъ бôльше воякôвъ.

Ставъ и Тарасъ-черевань просити Ивана-дурака, щобы єму наробивъ ще золотыхъ грошей.

Похитавъ Иванъ головою. — Годѣ, каже, не буду бôльше терти.

а такожь на будынку суду повѣтового. Has Naroda доносить, що на Таборѣ арештовано двохъ академікôвъ, котрî того допустили ся.

Такожь зъ Авсіґъ доносять про демонстрацію. Тамъ зôбрало ся около 30 робôтникôвъ ческихъ, а узброивши ся въ колы, лопаты та камѣнє стали нападати на переходячихъ людей и кôлькохъ на-ѣть тяжко побили, а вôдтакъ напали ще на якійсь шинокъ и ограбили єго. Поліція розôгнала демонстрантôвъ, а двохъ зъ нихъ арештувала. Середъ нѣмецкои людности настало по тôмъ велике обурене.

Про розрухи въ Смѣховѣ доносять ще такъ: Передъ фабрикою Рінґгофера зôбрали ся були оногды пôдчасъ полудневои перервы робôтники, до котрыхъ прилучили ся и иншî люде зъ улицѣ. Коли поліціянъ завôзвавъ ихъ, щобы они розôйшли ся, почали робôтники дразнити кликанємъ „кукурѣку!“ Поліціянъ арештувавъ одного робôтника, але въ тôй хвили ударивъ єго хтось зъ заду въ голову; вôнъ добувъ отже шаблѣ и рубнувъ нею напастника. Тымчасомъ надôйшло на помôчь бôльше поліціянôвъ и почали розганяти збѣговиско. Всѣ повтѣкали а межи ними такожь и робôтникъ пораненый шаблєю и арештованый.

Переглядъ політичный.

На оногдашнôмъ обѣдѣ дворскôмъ въ Ґінс не пôдношено нѣякихъ тоастôвъ. Є. Вел. Цѣсарь цокнувъ лишь чаркою объ чарку сидячого по правôй сторонѣ нѣмецкого цѣсаря и объ чарку саского короля, котрый сидѣвъ по лѣвôй сторонѣ. Вечеромъ вôдбуло ся у Є. Вел. Цѣсаря велике принятє, на котре запрошено около 200 особъ. У вчерашнôмъ дворскôмъ обѣдѣ взяли участь нѣмецкій цѣсарь, король саскій, кн. Коннотъ, кн. Леопольдъ баварскій, Найд. Архікн. Францъ Сальваторъ, нѣмецкій амбасадоръ, саскій посолъ, ґр. Кальнокій, Тіша и всѣ загранични повномочники войсковî.

Ческе намѣстництво заказало ческимъ студентамъ носити трибарвнî славяньскî вôдзнаки пôдъ загрозою розвязаня товариства.

Ходить чутка, що моравскій намѣстникъ взявъ назадъ свое прошене о димісію та остане ся и дальше на своємъ дотеперѣшнôмъ становищи.

До Pol. Corr. доносять зъ Копенгаґи, що царь Александеръ мае бути вже вôдъ довшого часу недужій а головно тече єму дуже часто кровь зъ носа, що лѣкарѣ уважають за небезпечну ознаку. Крôмъ того мавъ ще царь перестудити ся передъ кôлькома днями такъ сильно, що не выходить зъ палаты.

Кн. Петро Караджорджевичь выславъ зъ Цетинѣ слѣдуючу депешу до сербского короля: „Зъ часописей довѣдуємо ся, що Ваше Величество зложили вѣнець на могилѣ Мого дѣда въ Тополи. Се благородне дѣло довершене першій разъ Обреновичемъ повитає однодушно зъ цѣлого серця весь народъ сербскій зъ вôдгомономъ щирои, теплои вдячности. Я, хочь гоненый судьбою и далеко вôдъ моеи дорогои вôтчины, Сербіє, витаю такожь се дѣло Монарха супротивъ мощей и памяти великого героя, гôдне повного признаня.

Новинки.

Львôвъ дня 19 вересня.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** ухвалила на засѣданю зъ дня 11 вересня: выдати плянъ и инструкцію до науки языка руского затверджений рескриптомъ міністерства зъ дня 26 липня с. р. Апробувала для ужитку шкôльного въ ґімназіяхъ кôлька книжокъ. Поручила на нагороды для молодѣжи школъ народныхъ и для бібліотекъ шкôльныхъ кôлька книжокъ, выданя Macierz-и; Перемѣнила вôдъ 1 вересня с. р. слѣдуючî школы народнî: 4 клясову мужеску въ Станіславовѣ на 6-клясову, 4 клясову мѣшану въ Косовѣ, 4 клясову мѣшану въ Перемышлянахъ, 4 клясову мужеску въ Калуши, 2 клясову женьску въ Калуши на 5-клясовî, 4 клясову мѣшану въ Чортковѣ на пятиклясову мужеску и пятиклясову женьску, 1-клясову въ Язлôвци на 3 клясову. Перемѣнила вôдъ 1 вересня 1894 двоклясовî школы въ Глинянахъ и Стояновѣ на чотироклясовî. Выключила громаду Стежницю зъ округа школы въ Балигородѣ и рѣшила зорґанізувати въ нѣй осôбну школу 1-клясову вôдъ1 вересня 1895. Затвердила выбôръ Володимира Корчиньского на представителя учительства до окружнои рады шкôльнои въ Бродахъ. Затвердила въ учительствѣ: Игн. Кранца при ґімназіи св. Анны въ Краковѣ, Волесл. Шомка и дра Иос. Лімбаха при ґімназіи Франца Иосифа у Львовѣ. Признала пятилѣтни додатки: а) професорамъ ґімназіи: Андр. Небещаньскому въ Стрыю 2 ій, Юл. Романчукови при рускôй ґімназіи у Львовѣ 4 ый, Ґр. Мариняковы при V ôй ґімназіи у Львовѣ 2-ій, Ив Гошовскому въ Тернополи 4 ый, Ив. Галяґардіому въ Стрыю 1 ій, Ис. Громницкому при рускôй ґімназіи у Львовѣ 3-ый, Юл. Лизакови въ Дрогобичи 4 ый, Ал. Штайнерови въ Бережанахъ 3 ый, Том. Солтисикови въ ґімназіи Франца Иосифа у Львовѣ 3-ый, а Кар. Раверови 2 ій, Володим. Александровичеви при ґімназіи св. Яцка въ Краковѣ 3-ый а Ант. Гавецкому 2 ій, професорамъ III-ои ґімназіѣ въ Краковѣ: Ив. Дзюржиньскому, Фр. Беняржеви, Ром. Завилиньскому и дрови Фр. Билицкому 1 ій, Теоф. Цозлеви и Руд. Шантрохови въ Самборѣ 1-ій, Ант. Яникови въ Ярославѣ 1-ій, дрови Леоп. Герцлеви въ Бродахъ 2 ій, Стан. Свитальскому въ Золочевѣ 1 ій; б) професорамъ школы реальнои: Гр Грибовскому въ Тернополи 5-ый, Володиславови Дашиньскому у Львовѣ 4 ый, Чесл. Томашевичеви въ Краковѣ 2 ій; вкôнци директорови семинаріѣ учительскои въ Тарновѣ Ип Парасевичеви 1 ій додатокъ.

— **Въ краєвôй школѣ гончарскôй въ Коломыи** розпочинає ся рôкъ шкôльный дня 1 жовтня. Школа образує: Токарѣвъ, кафлярѣвъ, декораторôвъ и робôтникôвъ ставляючихъ кафлевî печѣ. Наука тревае 3 роки. Проґрама школы обôймає въ вôддѣлѣ теоретичнôмъ: початки вôльноручныхъ рисункôвъ, рисунки зъ моделѣвъ, ґеометричнî рисунки, фаховî, науку керамічного стилю, рахунки купецкî, ведене книгъ, загальну хемію и технольоґію керамічну. Въ практичнôмъ вôддѣлѣ: точене и формоване судинъ, выробъ кафлѣвъ и ставлене кафлевыхъ печей, выробъ рурокъ дреновыхъ и ручныхъ дахôвокъ, приладжуване керамічныхъ фарбъ и поливъ, декорацію и выпалюване выробôвъ керамічныхъ. — До школы можуть бути принятî хлопцѣ, що мають найменше 12 лѣтъ, суть фізично способнî до званя рукодѣльничого и окôнчили школу народну, або що зложать вступный испытъ. Предложити треба метрику и свѣдоцтво окôнченои школы народнои. Ученики удержують ся самî.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена Рады пов. въ Чортковѣ зъ ґрупы бôльшихъ посѣлостей розписано на 23 жовтня с. р.

— **Змѣна прôзвища.** П. Антôнъ Шпендлінґъ, радникъ скарбу и директоръ округа скарбового въ Бродахъ, дôставъ вôдъ Намѣстництва дозвôлъ называти ся вôдъ теперь Споморскимъ.

— **Змѣна властителѣвъ.** Добра Дверникъ и Дверничокъ зъ прилеглостями въ повѣтѣ сянôцкôмъ, обнимаючî 1.987 моргôвъ, купили пп. Людвикъ и Станислава Бальдвінъ-Рамулты

— **Холера.** Дня 16 с. м. захорували у Гвоздѣ 2

— Якъ то, каже, атже ты обѣцявъ.

— Обѣцявъ, каже, але не дамъ бôльше.

— Та чомужь ты, дурню, не дашь?

— А тому, бо твои золотî забрали Михайлôвнѣ корову.

— Якъ вôдобрали?

— А такъ вôдобрали: Була у Михайлôвны корова, дѣти молоко пили, а оногды прийшли єѣ дѣти до мене молока просити. Я й кажу имъ: а ваша корова де? А они: Приѣхавъ писарь Тараса-черевана, давъ мамѣ три золотî грошѣ, а она єму й вôддала корову, мы не маємо теперь що пити. Я думавъ, ты хочешь бавити ся золотыми грôшми, а ты дѣтямъ корову забравъ: не дамъ бôльше. И якъ уперъ ся дуракъ, не давъ бôльше. Такъ и вôдъѣхали браты.

Вôдъѣхали браты и стали раду радити: якъ помочи собѣ у своєй бѣдѣ. Семенъ каже:

— А ну зробѣмъ такъ: ты менѣ дай грошей — воякôвъ кормити, а я тобѣ дамъ половину царства зъ воя́ками, стеречи твои грошѣ. Згодивъ ся Тарасъ. Подѣлили ся браты и стали оба царями, и оба — богатî.

VIII.

А Иванъ дома живъ, батька-матѣрь кормивъ, зъ нѣмою дѣвкою на поли працювавъ.

Тôлько трафило ся разъ — захорувавъ Ивановъ песъ дворовый, спаршѣвъ, думавъ здыхати. Жаль стало Иванови єго — взявъ хлѣба у нѣмои, поклавъ въ шапку, вынѣсъ собацѣ — кинувъ єѣ. А шапка продерла ся и зъ хлѣбомъ выпавъ оденъ корѣнецъ. Зжеръ єго зъ хлѣбомъ старый песъ. Ледви ликнувъ корѣнець, песъ пôдскочивъ, ставъ бѣгати, ляяти, хвостомъ махати — зовсѣмъ подужавъ.

Побачили се батько и матѣрь, здивували ся: — Чимъ ты, кажуть, собаку вылѣчивъ?

А Иванъ каже: — Я мавъ два корѣнцѣ — всяку недугу лѣчать — то песъ оденъ зъѣвъ.

И трафило ся тогды, що у царя занедужала донька, и оголосивъ царь по всѣхъ мѣстахъ и селахъ: хто вылѣчить єѣ, того вôнъ нагородить, и коли нежонатый, за того и доньку замужь дасть. Оголосили то и въ селѣ, де Иванъ бувъ.

Батько и матѣрь закликали Ивана и кажуть єму: — Чувъ ты, що царь оголосивъ? Ты казавъ, що маєшь такій корѣнець, то ѣдь, вылѣчи царску доньку. За то будешь до смерти щасливый.

— Ну щожь, каже. И зôбравъ ся Иванъ въ дорогу: одягли єго. Выходить Иванъ на сходы передъ домомъ, стоить жебрачка криворука.

— Чувала я, каже, що ты лѣчишь. Вылѣчи менѣ руку, а то я й обути ся сама не можу.

Иванъ каже: — Ну щожь! Вынявъ корѣнець, — давъ жебрачцѣ, казавъ ликнути. Ликнула она и выздоровѣла заразъ, стала рукою махати. Вышли отець и мати Ивана провожати до царя, почули, що Иванъ остатный корѣнець вôддавъ и нема чимъ лѣчити царску доньку, стали єго отець и матѣрь сварити.

— Жебрачку, кажуть, пожалѣвъ, а царскои доньки тобѣ не жаль. Жалко стало Иванови и царскои доньки. Запрягъ вôнъ коня, кинувъ солому на возъ и сѣвъ ѣхати.

— Та кудыжь ты, дурню?

— Царску доньку лѣчити.

— Атже ты не маєшь чимъ лѣчити.

— Ну то що — каже, и пôгнавъ коня.

Приѣхавъ на царскій дворъ и лише ступивъ на сходы, а царска дочка подужала.

Врадувавъ ся царь, казавъ закликати Ивана до себе. Одягъ єго, нарядивъ. — Будь, каже, менѣ зятемъ.

— Ну щожь, каже. И оженивъ ся Иванъ зъ царѣвною. А царь небавомъ померъ. И ставъ Иванъ царемъ. Такъ стали царями всѣ три браты.

IX.

Жили три браты, царствували.

Гарно живъ старшій братъ, Семенъ-воинъ. Набравъ вôнъ зô своими соломяными вояками справдешныхъ воякôвъ и всѣхъ навчивъ.

И стали єго всѣ бояти ся.

Гарно живъ и Тарасъ-черевань. Вôнъ своихъ грошей, що забравъ вôдъ Ивана, не розтративъ, а ще прибôльшивъ.

Грошѣ державъ вôнъ у себе въ скриняхъ, а вôдъ народу бравъ грошѣ.

За грошики все несуть до него и робити йдуть, бо кождому грошей треба.

Незле живъ и Иванъ-дуракъ. Якъ тôлько похоронивъ тестя, знявъ вôнъ свою царску одежу, давъ жѣнцѣ сховати въ скриню, — зновь надягнувъ посконну рубашку, штаны и ходаки обувъ, и взявъ ся за роботу. — Скучно, каже менѣ: животъ зачавъ рости и ѣсти не хоче ся и спати не хоче ся. Привѣзъ батька и матѣрь и дѣвку нѣму и зачавъ зновь працювати.

Дôзнали ся всѣ, що Иванъ — дурный. Жѣнка єму каже: — Про тебе кажуть, що ты дурный.

— Ну то й що? — каже.

Подумала, подумала Иванова жѣнка,

особы, въ Микуличинѣ, Вороненцѣ и Краснôй по 1, въ Ясеници, Коломыи и Посадѣ дольнôй по 1. Минувшого тыждня выздоровѣло въ Коломыи 10 осôбъ. Померли: въ Делятинѣ 2 особы, Волосовѣ 1, въ Коломыи и Богородчанахъ по 1. Пôдозрѣнй выпадки були: въ Ладинѣ, Подобинѣ и Лисцю. Дня 17 вересня занедужали на холеру: у Гвоздѣ 5 осôбъ, Делятинѣ, Вороненцѣ и Ворохтѣ по 1; въ Коломыи 4, въ Римановѣ 3, Опришôвцяхъ 2, Опôрци 1. Выздоровѣла въ Римановѣ одна особа. Померли: у Гвоздѣ 2, Делятинѣ и Ворохтѣ по 1, въ Коломыи, Опôрци и Опришôвцяхъ по 2, въ Римановѣ 1. Пôдозрѣнй выпадки були у Выбранôвцѣ въ пов. бебрецкôмъ и въ Тетевчичахъ въ пов. каменецкôмъ.

— **Огнѣ** У Воютичахъ згорѣло сѣмь загородъ господарскихъ, вартости 4945 зр., убезпеченыхъ лише на 2320 зр. Огонь хувъ бы певно дальше ширивъ ся, але тогды стоявъ 10 полкъ пѣхоты въ селѣ и той дуже жваво гасивъ огонь. — Въ Отрыю въ домѣ Гальперна наробивъ огонь шкоды на 600 зр. — Въ Ходовичахъ згорѣли декотрй будынки Ивана Билиньского; шкода 2000 зр. не була обезпечена. — Въ Цебровѣ пôдчасъ зливы ударивъ грôмъ въ дôмъ Матуша и спаливъ дахъ вартости 300 зр. — Въ Облазници малолѣтнй дѣти пôдложили огонь, котрый наробивъ шкоды на 250 зр. — Въ Стронятинѣ выбухъ огонь у стодолѣ Стефана Чеха; вôдъ неѣ запалило ся пять сусѣдныхъ стодôлъ и всѣ згорѣли. Шкода 5732 зр. Огонь пôдложили дѣти. — У Склѣ згорѣло 233 кôпъ жита и 64 кôпъ сочевицѣ, власнôсть посесора Абрагама Бирнана. Шкода выносить 2.515 зр. а була обезпечена на 2.478 зр. — Въ Горицяхъ коло Жмигорода погорѣло сими днями 10 загородъ селяньскихъ. Лише три господарѣ були обезпеченй на 1400 зр. Шкода выносить 15.000 зр. — Дня 13 вересня выбухъ огонь въ мѣсточку Маріямполи, станіславôвского повѣта. Згорѣли два домы, кôлька будынкôвъ господарскихъ и стоги зъ сѣномъ и збôжемъ. Того самого дня о 2 годины пôзнѣйше повставъ огонь въ пропинаційнôмъ будынку, вôддаленôмъ лише якихъ 500 крокôвъ вôдъ мѣсця попередного огню. Зъ того видко, що огонь мусѣвъ бути пôдкладаный; однако мимо енергічного слѣдства не выкрыто виновника. Огонь заразъ загашено; шкода выносить 3500 зр. — Д. 1 с. м. выбухъ въ Остробци задля неосторожности дѣточои огонь пôдъ стôжкомъ господаря Петра Довосира и лише дякуючи ратункови скôнчило ся на тôмъ, що погорѣло цѣле ґаздôвство Довосира вразъ зъ свѣжо зôбраными плодами зъ поля. До ратованя причинила ся особливо сторожа огнева въ Теребовлѣ, а такожь о. Воляньскій зъ женою, мѣсцевй академики и учитель. Хто зъ вп. землякôвъ схотѣвъ бы причинити ся якимъ даткомъ, то зволить переслати его на руки о. Воляньского въ Остробци п. Теребовля.

— **Въ Тернополи** вôдбуде ся посвячене руской бурсы дня 29 вересня с. р. о год. 3 по полудни. Выдѣлъ бурсы запрошуе на посвячене всѣхъ членôвъ, добродѣєвъ и покровителѣвъ бурсы; окремыхъ запрошень не буде розсылати ся.

Померъ послѣдными днями въ Краковѣ Станиславъ Цѣхоцкій, давнѣйше обиватель украиньскій. Вôдъ р. 1863 живъ у Львовѣ и занимавъ ся выставами образôвъ. Въ цѣлôмъ Львовѣ знали его, бо бувъ то мужчина величезного росту, прекрасной поставы, лице мавъ справдѣ мужеске и треба було лише разъ бачити его, щобы на все запамятати собѣ его. Маляръ Матейко вôдмалювавъ его на своихъ двохъ образахъ („Вернигора"). Проживъ лѣтъ 60. — Померъ такожь Кароль Кісѣлька, властитель бровару у Львовѣ, членъ рады мѣскои, загально поважаный промысловець. Зъ малого капіталу доробивъ ся, якъ кажуть, звышь трехъ міліонôвъ зр.

— **Рада громадска въ селѣ Рыбнôмъ коло Станіславова** ухвалила на внесене свого начальника п. Ивана Гальки, щобы громадяне въ недѣлѣ и рускй свята не ходили до мѣста на купно, до лѣса збирати ягоды та грибы, и взагалѣ правдиво по христіяньски обходили днѣ святочнй — и то пôдъ карою 2 зр. Вôдъ часу повысшои ухвалы нѣ одинъ громадянинъ не нарушивъ недѣлѣ або свята.

— **Въ болгарскôмъ міністерствѣ просвѣты** окрема комісія займає ся теперь справою реформы болгарскои правописи въ дусѣ правописи сербскои, строго фонетичнои. Небавомъ має выйти перший выпускъ літературно наукового мѣсячника „Болгарскій Перегльад", печатаного тою ново уложеною правописію болгарскою. Правописъ зербска, заведена Вукомъ Караджичемъ, рôвнить ся тымъ вôдъ фонетичнои правописи руско украиньскои, що єсть значно радикальнѣйша. Въ сербскôй правописи нема навѣть буквъ „я" и „ю" (замѣсть нихъ уживаєсь „ја" або „ьа" та „jу" або „ьу") и введено зъ латиньскои азбуки букву „j". Загально думають, що въ Болгаріи не проявить ся опозиція противъ задуманои реформы дотеперѣшнои правописи на фонетичну, — бо реформа правописи у сусѣдôвъ Сербôвъ принесла дуже добрй наслѣдки, а якъ т мъ зъ початку була опозиція, такъ теперь нѣкому навѣть на думку не впаде писати давною правописію и навѣть епископы свои посланія пишуть правописію Вука Караджича.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 19 вересня. Палата біржева постановила нотувати чотирипроцентовй листы заставнй галицкого банку краевого.

Ґінсъ 19 вересня. Вчерашни маневры розпочали ся о 7 год. а скôнчили ся о чверть на одинацяту. Нѣмецкій цѣсарь провадивъ особисто до атаку 7-мый полкъ гузарôвъ.

Будапештъ 19 вересня. Зъ суботы на недѣлю було 21 выпадкôвъ занедужаня а 10 выпадкôвъ смерти на холеру, а на вчера 8 занедужань и 8 выпадкôвъ смерти, зъ тыхъ припало на Будапештъ 1 и 2.

Гамбурґъ 19 вересня. Вôдъ 15 с. м. було тутъ 9 выпадкôвъ занедужаня на холеру и сконстатовано, що то була азійска холера; пять выпадкôвъ закôнчило ся смертію. Вчера були три новй выпадки занедужаня. Въ мѣстѣ заведено якъ найбôльшй мѣры осторожности.

Софія 19 вересня. При выборахъ до радъ громадскихъ якъ тутъ такъ и на провінціи побѣдила вповнѣ правительственна партія. Опозиція зыскала лишь оденъ мандатъ въ Севлиевѣ. Участь въ выборахъ була бôльша якъ при всѣхъ дотеперѣшныхъ выборахъ до радъ громадскихъ. Въ цѣлôмъ краю вôдбували ся выборы зовсѣмъ спокôйно, лишь въ Елленѣ впала громада выборцѣвъ меншости до бюра выборчого и подерла списы.

Римъ 19 вересня. Въ послѣднôй добѣ було въ Палермѣ 15 выпадкôвъ занедужаня а 9 выпадкôвъ смерти, въ Ліворнѣ 5 и 2 а въ Римѣ по одному.

а она такожь дурна була. — Чого менѣ, каже, противъ мужа йти. Куды голка, туды й нитка; познимала царску одежу, поклала въ скринѣ, пôшла до нѣмои дѣвки учити ся робити. Навчила ся робити, стала мужеви вôдтакъ помагати.

И забрали ся зъ Ивановоґо царства всѣ розумнй — остали ся самй дураки. Грошей не було въ нѣкого. Жили — працювали, самй кормили ся и людей добрыхъ кормили.

X.

Чекавъ, чекавъ старый чортъ на вѣсти вôдъ чортикôвъ о тôмъ, якъ они трехъ братôвъ на бѣду звели — а вѣстей якъ нема, такъ нема нѣякихъ. Пôшовъ самъ довѣдати ся — шукавъ, шукавъ, нѣгде не найшовъ, тôлько три дѣры вôднайшовъ. — Ну, думае, видко не дали рады, треба самому взяти ся до роботы.

Пôшовъ, шукае братôвъ, а ихъ уже на старыхъ мѣсцяхъ нема. Найшовъ вôнъ ихъ въ рôжныхъ царствахъ. Всѣ три живуть, царствують. Дуже досадно було старому чортови. — Ну, каже, возьму ся хиба я самъ до роботы.

Передовсѣмъ пôшовъ вôнъ до Семена-царя. Пôшовъ вôнъ не въ своимъ видѣ, а перекинувъ ся въ воеводу, — приѣхавъ до Семена-царя. — Чувъ я, каже, що ты, Семенъ-царь, воинъ великій, а я ту рѣчь дуже добре розумѣю — хочу тобѣ послужити. Ставъ его Семенъ-царь розпытувати, бачить: чоловѣкъ розумный, — взявъ его на службу.

Ставъ новый воевода царя научати, якъ сильне войско зôбрати. — Заведи новй карабіны и гарматы. Я тобѣ такй карабіны заведу, що будуть вôдразу по сто куль выкидати, якъ горохомъ будуть сыпати. А гарматы заведу такй, що они будуть огнемъ палити. Чи чоловѣка, чи коня, чи стѣну — все спалить.

Послухавъ Семенъ-царь нового воеводу— казавъ всѣхъ пôдъ рядъ молодыхъ дѣтей брати въ вояки и новй звычаѣ позаводивъ: Наробивъ новыхъ карабінôвъ и гарматъ и заразъ пôшовъ на сусѣдного царя войною. Ледви выйшло войско на стрѣчу, казавъ Семенъ-царь своимъ воякамъ пустити на него кулѣ и огонь зъ гарматъ: вôдразу покалѣчивъ, спаливъ половину войска.

Налякавъ ся сусѣдный царь, покоривъ ся и вôддавъ ему царство свое. Врадувавъ ся Семенъ-царь. — Теперь, каже, я индийского царя завоюю. А индийскій царь почувъ про Семена-царя и перенявъ вôдъ него всѣ выдумки та ще й свои выдумавъ. Ставъ индийскій царь не одныхъ молодыхъ дѣтей въ вояки брати, а и всѣхъ бабъ незамужныхъ до войска позабиравъ, и стало у него войска ще бôльше, якъ у Семена-царя, а карабіны и гарматы всѣ вôдъ Семена-царя перенявъ, та ще придумавъ по воздусѣ лѣтати и бомбы розрываючй зверху кидати.

Пôшовъ Семенъ-царь войною на индийского царя, думавъ такъ якъ и тамтого завоювати, та косила коса тай накосила ся; не допустивъ индийскій царь Семенового войска до выстрѣлу, а пôславъ свои бабы на воздусѣ на Семенове войско страшнй бомбы кидати. Стали бабы зверху на Семенове войско, якъ порошокъ на тараканôвъ, бомбы сыпати; розбѣгло ся все войско Семенове, и оставъ ся Семенъ-царь самъ. Забравъ индийскій царь Семенове царство, а Семенъ-воинъ утѣкъ въ свѣтъ за очи.

(Конець буде).

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5 26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11 11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновець	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	—
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3 41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3 08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2 48	**10·02**	**6 21**	9 46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2 34	**9·46**	9 21	5·55	—	—
Черновець	**10 10**	—	**7 11**	7 59	12·51	—
Стрыя	—	—	**1·08**	9·06	**9·52**	2 38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Вôдъ дня 20 мая курсують що день ажь до вôдкликаня, поѣзды прогульковй до Бруховичь и Зимнои Воды. Вôдъѣздъ до Бруховичь о год. 3 мін. 50 пополудни поворотъ о год. 8 мін. 57 вечеромъ. — Вôдъѣздъ до Зимнои Воды о год. 4 мін. 12 по полудни; поворотъ о год. 6 мін. 35 и о год. 9 мін. 40.

Числа товстй, означають пору нôчну вôдъ 9 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского (ôнъ рôвнить ся о 35 минутъ вôдъ середно европейского зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

Надôслане.

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.